

IN MEMORIAM

DR. MARJANU TKALČIČU

Jecljam:

„Ah ne. To ni mogoče. Pomota ... Nisem vajena ...“

Dan se sladko nasmehne:

„Življenje je prekratko, da bi se česa navadili.“

(Neža Maurer)

Res je eno življenje prekratko, da bi se lahko navadili na bridkost, ki jo s sabo prinese izguba cenjene in spoštovane osebe, čeprav tihoma vemo, da se potovanje vsakega človeka, ki se rodi in živi, nekoč in nekje konča z odhodom. Potovanja po prostranih, razsežnih, barvitih in zanimivih zemeljskih obličjih so lahko dolga ali kratka, toda vsak odhod nam drage osebe je vedno prezigodaj in je boleč in je nepojmljiv.

V trenutkih, ko je naš svet odet v spokojne barve jeseni, ko je povsod čutiti mir, lagodnost in spokojnost, smo onemeli ob novici, ki jo vedno znova težko sprejmemo, da je za vedno odšel od nas visoko spoštovani dekan in cenjeni profesor dr. Marjan Tkalčič. Čisto tiho in preprosto se je umaknil od ustvarjanj na področju turizma, iskanja mednarodnih povezav, nizanja idej, inovativnih vsebin, raziskav, spodbujanja mladih generacij za izobraževanje, krepitve menedžmenta v turističnem gospodarstvu in nadaljnjega hrepenenja po uveljavljanju turističnega fenomena kot najbolj rastoče in strateške panoge sveta.

Vsi, ki smo bili njegovi sopotniki, bi rekli, da mu to nekako ni podobno. Kot da je nenadoma odkril novo področje v znanosti, nove izzive, nove akademske priložnosti, ki jih je potrebo še razviti, raziskati, oplemenititi, implementirati ter ponuditi mladim. Kot da je nenadoma odkril školjko, polno hrepenenja, ki ga je zvalila v svoj objem s šumom morja ob slovenski obali in z obetom smelih priložnosti. Kot da ga je začaral biser s svojim slepečim sijem, da se je vdal in pristal v nekem novem, mirnem zalivu.

Sedaj nas verjetno spremlja od nekod drugod ter se zadovoljno radosti, da je množici svojih študentk in študentov z osebnostnim zgledom, profesionalnostjo, karizmo, preprostostjo, subtilnostjo, preudarnostjo in predvsem strokovnim znanjem, akademsko držo ter ustvarjalnimi dosežki tlakoval pot prihodnosti.

Težko nam je, a hkrati smo neskončno ponosni, da smo kot prva generacija študentk in študentov tedanje Visoke šole za hotelirstvo in turizem imeli izjemnega dekana in cenjenega profesorja, ki se je močno zavedal svojega poslanstva in ki je svoje poslanstvo srčno, častno, vestno, strokovno in nadvse odgovorno opravljal ter stremel h kakovosti in odličnosti svojega dela. Imeli smo dekana, ki je znal poleg svojega profesionalnega dela prisluhniti tudi in predvsem študentkam in študentom, se pogovoriti, poiskati priložnosti in prave poti ter vedno najti rešitve, za še tako nemogoče izzive.

Visoko spoštovani naš dekan in profesor dr. Marjan Tkalčič, spomin na vas bo ostal globoko v naših srcih večn, edinstven in vedno goreč kot plamen, skozi katerega bomo videli odtenke tistega, kar smo preživeli skupaj v učnem okolju Portoroža in ki nam bo vedno znova odstiral vašo prezenco, moč, trdnost, dobrohotnost, vztrajnost, spoštljivost, predvsem pa širok opus turističnih vsebin in znanja, s čimer ste nas pospremili v globalni svet ...

*Kdor živi v spominu drugih,
ni mrtev,
je samo oddaljen.
Mrtev je tisti, ki ga pozabijo.
(Kant)*

Z večno zahvalo in lepimi mislimi - Vaše študentke in študentje prve generacije
Visoke šole za hotelirstvo in turizem Portorož.